

27. 7. 1943.

Uusi palkkiojärjestelmä leipäviljan tuotannon tukemiseksi.

Leipäviljan tuotannon lisäämiseksi ja sen saamiseksi mahdollisimman tarkoin yleiseen kulutukseen annettiin viime tammi-kuussa laki leipäviljan tuotannon tukemisesta. Mainitun lain mukaan suoritetaan sille viljelijälle palkkiota, joka satovuonna 1943—1944 tuottaa yleiseen kulutukseen leipäviljaa viljelmän jokaista peltohehtaaria kohden enemmän kuin 80 prosenttia mainittuna satovuonna asianomaisessa kunnassa keskimäärin peltohehtaaria kohden saaduksi arvioidusta leipäviljan nettosatomäärästä. Palkkio on 80 % ylittäneeltä osalta 1 markka viljakiloa kohden.

Sodan jatkuessa ja tuontimahdollisuuksien pysyessä sen vuoksi epävarmoina leipäviljan tuotannon tukeminen on käynyt yhä tärkeämmäksi. Sen vuoksi on katsottu välttämättömäksi muuttaa lakia leipäviljan tuotannon tukemista niin, että se entistä tehokkaammin tukee tuotantoa.

Leipäviljan tuotantopalkkiot voivat vaikuttaa täydellä teholla, kun myöskin seuraavan vuoden sadosta maksettavat palkkiot on tiedossa jo nyt ennen syysviljan kylvöjä ja syyskyntöjä, joiden kummankin laajuudesta leipäviljan satomäärä ratkaisevasti riippuu. Viljelijät voivat nyt riittävästi ottaa huomioon mahdollisuuden saada korvauksen tuotantokustannusten noususta laajentaessaan leipäviljan tuotantoa yli määrätyn rajan. Tätä silmällä pitäen on leipäviljan tuotannon tukemislaki ulotettu myös sato-vuotta 1944—1945 koskevaksi.

Lisäksi on lakiin tehty sellainen muutos, että aikaisemmassa laissa säädetty 1 markan suuruinen palkkio korotetaan 3 markaksi siltä osalta, joka ylittää alueella keskimäärin peltohehtaaria kohden saaduksi arvioidun sadon määrän. On luonnollista, että tämä palkkion korottaminen tulee voimakkaasti tukemaan viljelijöiden harrastusta leipävilja-alan lisäämiseen, koska viljelijät tietävät siten saavansa tästä aiheutuvan tuotantokustannusten nousun korvatuksi.

Palkkiojärjestelmä siinä muodossa kuin mitä se on säädetty tekee mahdolliseksi palkkion saannin pienillekin tiloille, jotka tuottavat leipäviljaa ensisijassa vain oman perheen kulutukseen. Satovuoden 1943—1944 aikana yleiseen kulutukseen tuotetuksi luetaan nimittäin viljelijän 31 päivään heinäkuuta 1944 mennessä vuoden 1943 sadosta luovuttamat sekä hänen omavaraisruokakuntaansa varten sanotun satovuoden ajaksi varattaviksi sallitut leipäviljamäärät. Satovuoden 1944—1945 aikana yleiseen kulutukseen tuotetuksi luetaan vastaavasti viljelijän 31 päivään heinäkuuta 1945 mennessä vuoden 1944 sadosta luovuttamat sekä hänen omavaraisruokakuntaansa varten sanotun satovuoden ajaksi varattaviksi sallitut leipäviljamäärät.

Ellei leipäviljan kulutusta ole satovuonna 1943—1944 tai 1944—1945 säännöstelty, määrätään omavaraisruokakuntien käyttämä leipäviljamäärä maatalousministeriön vahvistamien perusteiden mukaan.

Leipäviljan tuotannon tukemislakiin liittyy hyvin läheisenä pyrkimys kauran käytön lisäämiseksi syömäviljana. Tätä silmälläpitäen ylijäämäkaurasta valmistettavista ja yleiseen kulutukseen käytettävistä suurimoista suoritetaan palkkiota. Palkkio suurimokauran osalta on suunniteltu järjestettäväksi sen määrärahan puitteissa, joka on myönnetty kotimaisten maataloustuotteiden hintojen vakauttamiseksi ja niiden kauppaan saannin edistämiseksi. Tämän vuoksi on tärkeitä mainitun suunnitelman toteuttaminen siten, että kauransuurimoiden valmistaminen tulee kannattavaksi sekä muutkin tarpeelliseksi osoittautuvat toimenpiteet kauran käyttämisen edistämiseksi syömäviljana, vaikka ei

ole pidetty tarpeellisena leipäviljan tuotannon tukemispalkkio-lain laajentamista koskemaan kauransuurimoita.

Leipäviljan tuotannon tukemislakiin on otettu uusi n. s. por-rastusperiaate, jonka mukaan palkkio nousee kolmeen markkaan siitä leipäviljamäärästä mikä yli 100 % paikkakunnan keski-määräisestä nettosatomäärästä luovutetaan säännösteltyyn kulu-tukseen. Tämä periaate tehostaa vielä palkkion vaikutusta tuo-tannon laajentamisessa ja kaikkien omasta taloudesta irtautuvien viljaerien saamisessa kauppaan, koska juuri tämä lisävilja on 3 mk kilolta kalliimpaa.

Säännösteltyyn kulutukseen tuottamastaan leipäviljasta voi maanviljelijä saada siis kolmenlaista hintaa, rukiista esim. 5 mk, 6 mk ja 8 mk kilolta. Palkkiojärjestelmää valaistakoon seuraa-valla esimerkillä.

Paikkakunnan keskimääräiseäsi leipäviljan nettosadoksi on saatu peltohehtaaria kohti 200 kg. Viljelijä on keskimäärää parempien hehtaarisatojensa ja paikkakunnan keskimäärää suh-teellisesti laajemman leipäviljan viljelysalansa takia saanut keskisadokseen peltohehtaaria kohti 250 kg, jonka hän toimittaa säännösteltyyn kulutukseen. Nyt saa viljelijä siitä ruiskilosta minkä hän 160 kiloon asti, siis 80 %:iin paikkakunnan keski-sadosta, toimittaa säännösteltyyn kulutukseen 5 mk kilolta, 160 ja 200 kilon välisestä 40 kilon ruiserästä 6 mk kilolta ja 200 ja 250 kilon välisestä 50 kilon ruiserästä 8 mk kilolta. Hehtaarilta saa siis viljelijä kaikkiaan:

$$\begin{array}{rcl} 160 \times 5 & = & 800: - \\ 40 \times 6 & = & 240: - \\ 50 \times 8 & = & 400: - \\ \hline & & 1,440: - \end{array}$$

Keskimääräiseksi ruiskilon hinnaksi tulee tällöin

$$\frac{1440}{250} = 5: 76.$$

Vielä eräs esimerkki:

Viljelmän kokonaispeltoala on 30 ha, josta leipäviljan kas-vussa 7.5 ha. Leipäviljasta saadaan hehtaaria kohden 1,200 kg:n

suuruinen nettosato. Tämän mukaan varataan oman ruokakunnan käyttöön ja luovutetaan leipäviljaa yleiseen kulutukseen $7.5 \times 1,200$ kg eli 9,000 kg. Siinä kunnassa, jossa viljelmä sijaitsee, on leipäviljaa keskimäärin viljelty 18 %:n alalla peltujen kokonaispinta-alasta ja kunnan keskimääräiseksi leipäviljanettosadoksi on saatu 1,000 kg hehtaaria kohden. Jo-kaista pellohehtaaria kohden on leipäviljan nettosato näin ollen $\frac{1,000 \times 18}{100} = 180$ kg. Jos tästä lasketaan 80 %, saadaan $\frac{180 \times 80}{100} = 144$ kg. Kun asianomaisella viljelijällä on pellon kokonaispinta-ala 30 ha luovuttaa hän esim. ruista 5 mk:n perushinnalla $30 \times 144 = 4,320$ kg. 6 mk:n hinnan hän saa $30 \times (180 - 144) = 1,080$ kilosta ja 8 mk:n hinnan $30 \times (300 - 180) = 3,600$ kilosta, sillä hänen keskisatonsa on $\frac{9,000}{30} = 300$ kg.

Tällaisen viljelijän leipäviljasadon arvo, jos se olisi kaikki ruista, on 56,880 mk. Ilman palkkiota olisi sadon arvo 45,000 mk. Hän hyötyy siis palkkiosta 11,880 mk.

Viljelijän saamaan palkkion määrään vaikuttaa ensisijassa se, kuinka suuri on hänen saamansa keskimääräinen nettosato hehtaarilta ja kuinka suuri ala hänellä suhteellisesti pelloistaan on leipäviljan kasvussa. Leipäviljansa hehtaarisatojen nostamisella yli paikkakunnan keskimäärän ja viljelysalojen laajentamisella myös yli paikkakunnan keskimäärien voi viljelijä kohottaa saamansa palkkion määrää. Olisi toivottavaa, että maanviljelijät käyttäisivät tämän leipäviljan palkkiolain tuomat edut hyväkseen. Se antaisi heille lisää rahaa ja koko kansalle enemmän leipää.